



En qualsevol conversa, en pràcticament tots els comentaris, en articles i entrevistes, és inevitable de caure en el tema de l'estiu a Barcelona. Sobretot, centrant l'atenció en el mes d'agost.

Jo crec que se'ns encasten tant a la memòria les imatges fetes, els llocs comuns, que les impressions que hem experimentat amb força ens queden gravades i ens hi aferrem, encara que els fets les vagin modificant. Això passa amb el tòpic del mes d'agost, "quan la ciutat queda deserta".

Fa pocs anys, no pas més de tres, es podia fer aquesta afirmació amb l'aplom que donen les comprovacions immediates: era cert; durant el mes d'agost, Barcelona quedava buida i presentava un aspecte sedant, a desgrat de la calor pròpia de l'època. Alguns epicuris proclamaven que era el temps i el lloc ideals per descansar de veres i es reien una mica commiserativament dels insensats que anaven a sofrir empentes a la costa i als llocs d'estiuieg en general, on eren víctimes d'una massificació horrorosa. Gastaven molt, es divertien poc i es fatigaven cosa de no dir, fins al punt que va fer fortuna i va quedar de planta en el lèxic col·loquial la frase "sort que tindrem la resta de l'any per descansar".

Voldria remarcar que s'han produït canvis essencials: Barcelona no queda deserta, sinó abandonada de serveis. Si la si-

el davantal de pere calders

Sobre rodes per les vacances

tuació continua així, serà una temeritat de restar-hi en període de vacances. Si es té necessitat d'un metge, d'una farmàcia, d'un electricista, d'un lampista, d'un vidrier, d'un serraller, d'algú l'assistència del qual ens calgui urgentment, es pot dir que els afligits es trobaran perduts, desemparats.

Per contra, l'escenografia ciutadana presenta un aspecte enganyador, centrat en el gran protagonista de la civilització actual: l'automòbil. Hi ha molta menys circulació, però a tots els barris, a cada carrer, hi ha cotxes estacionats a un frec de l'altre, sense deixar espais que permetin de creure que ha quedat resolt, ni que sigui per uns quants dies, el problema de l'aparcament.

Això desperta la curiositat, perquè els alts responsables del trànsit ens han informat puntualment dels centenars de milers de cotxes que han sortit de Barcelona tripulats per estiuejants fanàtics. I no ens han enganyat pas, perquè només cal fer un

tomb per les poblacions costaneres per adonar-se que la invasió de vehicles motoritzats està a punt de deixar-nos sense aire lliure.

Tractant de desxifrar el misteri d'aquesta proliferació, penso que la causa radica en l'augment incontrolat del parc mòbil nacional. Ha estat un procés molt ràpid i sense aturador: es va passar del petit utilitari fet amb llaunes al 600, en un obrir i tancar d'ulls, i del 600 als models de més cilindrada i més portes (de més lluïment social) en una exhalació.

I actualment, sense tenir-ne una consciència ben definida, hem entrat a l'etapa de més d'un cotxe per família. Ja se sap: un per al pare, un altre per a la mare —tots dos treballen fora de casa— i en alguns casos un o dos més, quan els fills tenen ja l'edat de conduir.

Aleshores, dic jo, és possible que en començar les vacances hi hagi moltes famílies que no necessiten emportar-se'n tota la dotació motoritzada, i com que el problema d'aparcament és tant o més conflictiu que el de circular, se'ls ha ocorregut de deixar un dels vehicles estacionat prop de casa, a ciutat, per guardar lloc i com a símbol de presa de possessió.

Pere Calders